

***Când Soarele se stinge

Bragagiu

Când Soarele se stinge
În seară și tăcere,
În valurile-n sânge
Și-n undele de miere

Privind orânduirea
Din veșnicie pusă
Mă-ncearcă tânguirea
Ca muzică hindusă.

De ce-i impus să-mi știe
Apusurile soarta
Și nu doar ziua vie
Ce vraște-i cu poarta?

De ce nu-i doar lumină
C-o mărunțică umbră
Dar și dureri de tină,
Dar și o noapte sumbră?

Ușor ca fluturașul
Să mă-nvârtesc prin aer
Iar împrejur imașul
Fără un pic de vaier,

O viață numai justă
Și fără cotitură
Cu existența-ngustă
Și plină de căldură.

Dar ziua zarea-și pierde
Și noaptea vine oarbă
Că nu mai simt de-i verde
Imperiul de iarbă.

Dispare „prea departe”
Și nu mai este „lângă”
Ca-ntr-o banală moarte
Mă aflu-atât de singur.

Cătând ceva prin mine
Simt că mă iau fiorii
Și vreau iarăși lumine

Visând din groază zorii...

Când aștrii înfloră
Cu doruri pentru vise
Iar vise auiră
Prin locuri interzise

Socot c-uimirea stele
Prea multe pentru minte
Și gândurile mele
Rămân fără cuvinte.

Mă dor căderi pe drepte
Și tremur de-nălțime
Căci cine-o să-mi accepte
Condiții de micime?

Mă-ncântă Universul
Cu taine peste taine
Și se dorește mersul
Spre neștiute craine.

Aș vrea atât de multe
Eu ca să aflu încă
Din ușurinți inculte
Spre o gândire-adâncă.

Și-am înțeles deodată
Că-s numai o-nchisoare
Ce tot zâmbea bogată
C-obloanele spre Soare.

În îndărătul ușii
Eram cuprins de frică
În rituri și cătușe,
În sine și nimică.

Numai în neagra noapte
Prudent ca șobolanul
Mai ies la libertate
Ca să-mi ucid dușmanul.

Care c-obișnuința
Purtării „cum se cade”
Mi-a sugrumat Credința
Lăsând-o fără roade.
Victor Bragagiu